

Nr 71

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående fråga om befrielse för O. Olsson från viss ersättningskyldighet till statsverket; given Stockholms slott den 17 februari 1961.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

Torsten Nilsson

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 februari 1961.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON.

Efter gemensam beredning med cheferna för försvars- och finansdepartementen anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Nilsson, fråga om befrielse från viss ersättningskyldighet till statsverket samt anför därvid följande.

Vid Hallands flygflottilj inträffade den 20 februari 1953 en olyckshändelse med pistol. I det s. k. instruktörsrummet vid fjärde divisionen uppehöll sig ett antal underbefäl, däribland överfurirerna J.O.E. Wickström och O. Olsson. I samband med en diskussion om säkerhetsspärren på pistoler kom Olsson att avlossa ett skott som träffade Wickström. Denne skadades så svårt att han senare samma dag avled.

Genom lagakraftvunnen dom den 12 juni 1953 dömdes Olsson av rådhusrätten i Halmstad för vållande till annans död. Omständigheterna ansågs emellertid mildrande. Framställt yrkande om ansvar för tjänstefel eller åsidosättande av tjänsteplikt ogillades av domstolen.

Riksförsäkringsanstalten har i anledning av olycksfallet enligt bl. a. 1916 års olycksfallsförsäkringslag utgett ersättning av statsmedel till Wickströms efterlämnade maka och barn. De t. o. m. den 20 september 1960 utbetalade beloppen uppgick till sammanlagt 9 301 kronor 90 öre, sedan vederbörlig reduktion gjorts med hänsyn till utgående familjepension. Kapitalvärdet den 21 september 1960 av de framtida från riksförsäkringsanstalten utgående livräntorna till barnen har beräknats till 4 469 kronor. Enär änkan ingått nytt äktenskap har livräntan till henne upphört fr.o.m. den 21 augusti 1956.

Sedan riksförsäkringsanstalten med stöd av 12 § andra stycket 1916 års olycksfallsförsäkringslag framställt ersättningsanspråk mot Olsson, har denne till anstalten inbetalat sammanlagt 450 kronor. Anstaltens fordringsanspråk mot Olsson har beräknats till $(9\,301:90 + 4\,469:00 - 450:00)$ 13 320 kronor 90 öre.

Olsson har i en den 30 april 1960 dagtecknad skrift anhållit att bli befriad från skyldighet att ersätta återstående belopp eller att ersättningsbeloppen måtte nedsättas. Olsson har därvid anfört, att han är gift och att hans löneförmåner inte kan ge mera än skäligt existensminimum åt honom och hans familj. Det hade även varit omöjligt för honom att inbetala mera än vad han gjort eller 450 kronor jämte böter samt rättegångs- och begravningskostnader.

Riksförsäkringsanstalten har med hänsyn till dels de omständigheter varunder olycksfallet inträffat, dels Olssons ekonomiska förhållanden, dels ock hans genom de gjorda avbetalningarna visade vilja att efter förmåga gottgöra riksförsäkringsanstalten dess kostnader i ärendet ansett sig inte böra göra någon erinran mot att Olsson åtminstone till det väsentliga befrias från vidare ersättningskyldighet.

Statskontoret har i likhet med riksförsäkringsanstalten inte haft något att erinra mot att Olsson, i vart fall till det väsentliga, befrias från vidare ersättningskyldighet. Ämbetsverket har erinrat om att riksdagen i ett med förevarande likartat ärende, då det gällde försummelse i fullgörande av tjänsteplikt och vållande till annans död, nedsatt ersättningskyldigheten till 1 000 kronor (prop. 1955: 41 p. 7, SU 40, rskr 122). Med hänsyn till

bl. a. att det mot Olsson väckta åtalet för tjänstefel ogillats av domstol samt att kronans fordran gentemot honom inte blivit fastställd i judiciell ordning, vill statskontoret inte motsätta sig att Olsson helt befrias från återstående ersättningsskyldighet.

Departementschefen

Genom dom år 1953 har O. Olsson dömts för vållande till annans död den 20 februari 1953. För livränta, som riksförsäkringsanstalten utgett till den avlidnes maka och barn, har statsverket fordringsanspråk på Olsson uppgående till drygt 13 000 kronor. Med hänsyn till de omständigheter varunder olycksfallet inträffat samt då Olsson inte befunnits ansvarig för åsidosättande av tjänsteplikt och ersatt viss del av statsverkets fordran på honom, anser jag det skäligen, att han befrias från återstående ersättningsskyldighet gentemot statsverket.

Jag hemställer, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva

att O. Olsson befrias från återstående ersättningsskyldighet till statsverket för utbetalad livränta på grund av förenämnda händelse den 20 februari 1953.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Ian Lagergren